

Příběhy našich sousedů

ŽIVOTOP

Josef Reichmann

ZŠ Květnového vítězství 1554

Adriana Stránská, Laura Tillerová, Natálie Ochmanová

Dětství a studium

Josef Reichmann se narodil roku 1927 u Apolináře. Vyrůstal v Praze – Hostivaři, kde studoval měšťanku – obdobu dnešní základní školy. Dle jeho slov, dětství měl krásné a poklidné. Na základní škole nebyl vzorný a zlobil, ale i přesto vše respektoval učitele, které měl výborné. Poté, co vyšel měšťanku, pokračoval na obor kožešníka (Tento obor již neexistuje, ale byl velmi dobře placený v předválečné době). V dětství potkával prezidenta T.G. Masaryka, který jezdil na koni za bývalým předsedou vlády Antonínem Švehlou na Hostivařský statek. Život za První republiky byl podle jeho slov krásný. Bohužel jeho otec byl komunist a sám byl národní socialista, tyto dva rozdíly jim dělali v rodině problémy. V práci jeho otec poslouchal, že svého syna špatně vychoval, měl se za to stydět. Jeho otec si však stál za tím, že to je jeho rozhodnutí. Pan Reichmann je římskokatolického náboženství.

Život za Druhé světové války

Začátek válka nijak speciálně nevnímal. Vymetal kavárny s kamarády, poflakoval se po městě... To ještě nevěděl, jaké peklo zažije. Zažil deportaci Židů z Hostivaře. Ta vlastnila známý obchod s oblečením, poté je pak už nikdo neviděl. Zažil reparace roku 1942 po atentátů na Heydricha, kdy si poprvé začal uvědomovat, co se to vlastně děje. V 17 letech byl poslán na Východní frontu do Polska, kde musel pod dohledem wehrmachtu kopat zákopy proti Rudé armádě. Měl tam tvrdý režim. Byl nucen spát společně s vojáky v malých místnostech kde byla zima, nedostávali mnoho jídla a při sebemenším prohřešku přišel trest od bití, po možnost zastřelení. Na každém kroku, včetně toho, když musel na záchod, za ním stál voják se zbraní. Zákopy kopaly v jakémkoliv počasí. Při nedodržení denních norem také hrozilo, že ho zastřelí. Po třech měsících se mu podařilo utéct. Útěk plánoval velmi dlouho. Měl to dle jeho slov „padesát na padesát“, buď se mu to povede nebo ho zastřelí. Nikomu nic neřekl, nebyl si jistý, komu může věřit a komu ne. Zjišťoval si, kdy se střídají stráž, kdy chodí spát, kdy jsou nejméně ostražití. Nakonec utekl za bílého dne a nikdo ho neviděl. Co se stalo s kolegy, dodnes neví. Tajně doufá, že se jim vojáci kvůli němu nemstili. Každopádně na zákopech pracovalo tolik lidí, že se mu k jeho překvapení podařilo vypařit jako nic. Pešky musel jít přes půlku Polska do Ostravy. Rozhodl se, že zkusí štěstí a nastoupil do lazaretního vlaku. Zde se seznámil s německou ošetřovatelkou, které se ho zželelo a schovala ho vzadu

ve vlaku. Díky ní, se mu podařilo dostat do Prahy. Doma ho ale radost nečekala, jeho vlastní matka ho nepoznala. Byl vyhublý, zavšivený a špinavý. Po návratu domů pracoval načerno ve Vinohradech. Pouze jeho šéf věděl že je doma tajně. Vědělo se však, že válku brzy skončí, a tak se rozhodl, že už to vydrží. Během Povstání v roce 1945 pomáhal na Vinohradech se stavbou barikád a zúčastnil se bojů s německými vojáky.

Život po válce

Život se mu zase uklidnil, měl pocit, že se konečně může nadechnout. Po válce dělal řemeslo – kožešnictví, ale trvalo to pouhých 14 dnů. Vyhodili ho pro jeho politické smýšlení. Přesto na sjezdu národních socialistů potkal svou Ženu Emilii, do které se ihned zamiloval. Vzpomíná, jak se chodili koupat do Milíčova, bylo to rekreační místo, chodili na různé túry a výlety. Bylo to jeho nejšťastnější období. V roce 1949 se Ženil v Praze – Petrovicích. Hned po svatbě nastoupil na vojnu, kde byl 2 roky do roku 1951. Vojna za komunismu byla tvrdá a sám jakožto národní socialista to neměl lehké. Nezřídka se setkával se šikanou. Vojnu nakonec zdárně zvládl a mohl se vrátit za svou ženou. Po vojně se prodíral životem, vystřídal mnoho povolání, především jako pomocný dělník a pracant. O práci neměl nikdy nouzi, vždy byl zaměstnaný.

Život po okupaci 1968

Jakožto národní socialista, měl při normalizaci problémy. Svým způsobem měl štěstí v neštěstí. Zjistilo se, že vlastně oficiálně zaměstnání nemá a tak mu dal režim na vybranou. Buď půjde jako horník fárat do dolů na Kladně a nebo nastoupí do letecké továrny AVIA jako dělník. Rozhodnutí bylo jasné, bál se jít do dolů, hlavně kvůli tomu že tam nebyla okna a světlo. Byl klaustrofobik a měl trauma z Polska. Ve fabrice se mu nakonec líbilo, vyráběl letadla a letecké součástky. I tak byl pod drobnohledem režimu, šikanovala ho StB, kdy se na něj snažili najít jakoukoliv „špínu“. Po jednom zátahu dokonce čelil pistoli u hlavy. Velké problémy však nedělal a i přes veškerou snahu StB, se na něho našli jen maličkosti. Jednoho dne se ale zranil, dostal otravu krve. Léčil se dlouhé měsíce doma. Po vyléčení se ihned vrátil zpátky do práce. Bohužel, ikdyž zranění nebylo nikterak vážné, komplikovalo mu manuální

Činnost a tak musel z Avie odejít. V AVII pracoval nakonec pouhé roky, pak odešel. Poté jezdil s nákladákem, rozvážel vězně po stavbách. Vozil i stavební materiály.

Život po roce 1989

Po pádu komunismu se rozhodl společně se svou ženou, se kterou byl 71 let, až do její smrti, cestovat. Navštívil USA, procestoval Evropu, splnil si sny s jeho ženou. Také se vídal s rodinou a kamarády. Za jeho tetou jel až do USA, kde byl s jeho ženou několik měsíců.

Nyní pak pan Reichmann žije v domově pro seniory na pražském Chodově. Za svůj život toho prožil opravdu hodně. I přesto, je stále je plný energie a šíří radost ostatním.